

Monika Doležalová, Performance v radikálním politicko-sociálním kontextu od konce šedesátých let 20. století

Diplomová práce Moniky Doležalové má v názvu jako hlavní téma performativní umění od konce 60. let. Ve skutečnosti ji ale tento rámec dovedl mnohem dál a jinač a je třeba říci, že bylo průběžným úkolem školitelky brzdit záměry diplomantky a soustředit ji jen k určitému segmentu problematiky. Doležalová se pohybuje na riskantní tenké linii mezi uměním a skutečností. Na rozdíl od původních provokativních konceptuálních intencí členů Fluxu, kteří chtěli, aby umění splynulo s životem a v tomto smyslu vytvářeli své akce a objekty, resp. formulovali své teze, dnes chápané jako radikální projevy umění 60. let, Monika Doležalová se obrací k silně politicky angažovaným uměleckým a aktivistickým projektům a posouvá hranici umění – život jinač. Základ pro svoji práci hledá v politické situaci, do níž se dostaly Spojené státy americké v souvislosti s válkou ve Vietnamu i s později vznikajícími konflikty, jichž se USA účastnily, a v centru jejího zájmu jsou různé formy aktivistického i uměleckého odporu proti establishmentu.

Její práce se v jistém okamžiku proměňuje v angažovaný text týkající se konfliktní podoby současného světa a autorku posléze dovádí k novým performativnímu umění podobným, ale s uměním nesouvisejícím podobám dnešní eskalované brutality. Na jedné straně je překvapivě uvědomit si, jak performativní metody mohou být využívány i radikálními fundamentalisty IS, jak tedy šokující je dnešní svět, který se mnohdy proměňuje v nejistou virtuální fikci. V práci ale chybí jasnější závěry, které by toto prorůstání uměleckých postupů do propagandistických produktů lépe označovaly a které by přesněji definovaly vzájemné interakce světa umění a světa skutečnosti.

Oceňuji ale velké nasazení Moniky Doležalové, která se do této stále otevřené problematiky ponořila s vědomím, o jak riskantní téma jde. Prostudovala velké množství literatury, vzhledem k živé povaze tématu ale nebylo snadné s ním pracovat. Poměr politických a sociologických úvah je ve vztahu k partiím věnovaným uměleckým formám angažovaného komentáře či protestu poněkud disproportionální, bylo by třeba poněkud zdrženlivěji formulovat a teoreticky pevněji práci zakotvit. Jistý chvat při jejím dokončování se odrazil ve velmi nedbalé jazykové podobě.

Nicméně přes uvedené výhrady doporučuji práci k obhajobě.